

Evangelí del diumenge de la setmana I de Quaresma (C): les temptacions de Jesús

Evangelí i comentari del diumenge de la setmana I de Quaresma. “L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i era temptat pel diable”. Jesús permet que tinguem temptacions, i ens dona la gràcia per superar-les i mostrar així el nostre amor humil.

Evangelí (Lc 4, 1-13)

Jesús, ple de l'Esperit Sant, se'n tornà del Jordà. L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i era temptat pel diable. Aquells dies no va menjar res, i a la fi tenia fam. El diable li digué:

—Si ets Fill de Déu, digues a aquesta pedra que es torni pa.

Però Jesús li va respondre:

—L'Escriptura diu: L'home no viu només de pa.

Després el diable se l'endugué enlaire, li va mostrar en un instant tots els reialmes del món i li digué:

—Et donaré tota l'autoritat i la glòria d'aquests reialmes: me l'han confiada a mi, i jo la dono a qui vull. Adora'm i tot serà teu.

Jesús li respongué:

—Diu l'Escriptura: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.

Després el conduí a Jerusalem, el va posar dalt de tot del temple i li digué:

—Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix. Diu l'Escriptura: Donarà ordre als seus àngels de guardar-te. I encara: Et duran a les palmes de les mans perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres.

Jesús li contestà:

—Diu l'Escriptura: No temptis el Senyor, el teu Déu.

Un cop el diable hagué esgotat tota mena de temptacions, s'allunyà d'ell fins al moment oportú.

.....

Comentari

Hem començat el temps de Quaresma recordant aquells quaranta dies en què Jesús va

dejunar al desert al començament de la seva vida pública. El poble d'Israel, alliberat de l'esclavatge d'Egipte, fou temptat en el pelegrinatge pel camí desert de la terra promesa. On ells van caure, Jesús venç i ens dona exemple de com vèncer.

Sant Lluç fa notar que “L'Esperit el va conduir pel desert durant quaranta dies, i era temptat pel diable” (vv. 1-2). Les temptacions no van ser una contrarietat que es va creuar en el seu camí, sinó quelcom previst als plans de Déu perquè aprenguéssim que, com Ell, també nosaltres serem temptats.

Jesús sent gana i el diable, que està sempre a l'aguait, aprofita aquesta circumstància per temptar-lo. Dies abans, en rebre el baptisme de Joan, Jesús va sentir la veu del cel que li deia: “Tu ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m'he complagut” (Lc 3, 22). Serà veritat? El diable li posa

davant una necessitat física urgent, com la de prendre aliment, i li suggereix que ho faci comprovant, de passada, si efectivament és el Fill de Déu, capaç de superar-la amb un poder diví. És una provocació insidiosa, i molt actual. Quan tantes persones passen fam al món i urgeix solucionar nombroses emergències socials, l'Església, per no dir Déu mateix, no hauria d'interessar-se primer per allò urgent, deixant la resta per a després? Jesús assenyala el millor camí per resoldre aquestes necessitats: només d'un cor alimentat per la paraula de Déu, recte i bo, poden sorgir solucions creatives i eficaces.

A continuació, el diable li ofereix tant poder i glòria com pugui, a canvi que l'adori. Intenta que ambicioni comandament i autoritat per pervertir la seva missió espiritual. És la insídia de servir-se del poder temporal per implantar el regne de

Déu a la terra, una temptació que també ha patit l'Església amb el pas dels segles. La qüestió que es planteja no és banal: Quins mitjans cal posar perquè les esperances messiàniques es facin? Què aporta el cristianisme al món per solucionar-ne els problemes? En realitat, és una cosa molt senzilla. No és cap règim polític ni social. El que aporta és el coneixement del Déu veritable.

“Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol” (v. 8), respon Jesús. Els regnes sorgits per l'ambició de poder humà es van esfondrant. Només quan es reconeix Déu com a creador i es respecten les lleis de la natura, s'assoleix el veritable bé de l'home.

Finalment, el diable li suggereix fer una acció espectacular davant la gent que pul·lulaven pels atris i els voltants del Temple de Jerusalem, llançant-se des de la cantonada més alta, perquè uns àngels atuessin la

seva caiguda davant la mirada atònita d'aquells espectadors. Sens dubte, el seu reconeixement com a Messies seria immediat. No calia cap senyal clar perquè es reconegués l'enviat del Senyor? Aquesta temptació també incideix en una inquietud molt arrelada avui: Com es pot reconèixer Déu? És possible creure-hi sense haver contemplat mai res extraordinari? No cal comprovar-ne experimentalment l'existència? En realitat, qui tracta Déu com si fos un objecte que ha de ser sotmès a experiències de laboratori, mai no el podrà trobar. Davant l'arrogància intel·lectual, la resposta de Jesús és la humilitat: “No temptis el Senyor, el teu Déu” (v. 12).

Francisco Varo

---

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-
diumenge-de-la-setmana-i-de-
quaresma-c-les-temptacions-de-jesus/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/evangeli-del-diumenge-de-la-setmana-i-de-quaresma-c-les-temptacions-de-jesus/)
(13/01/2026)